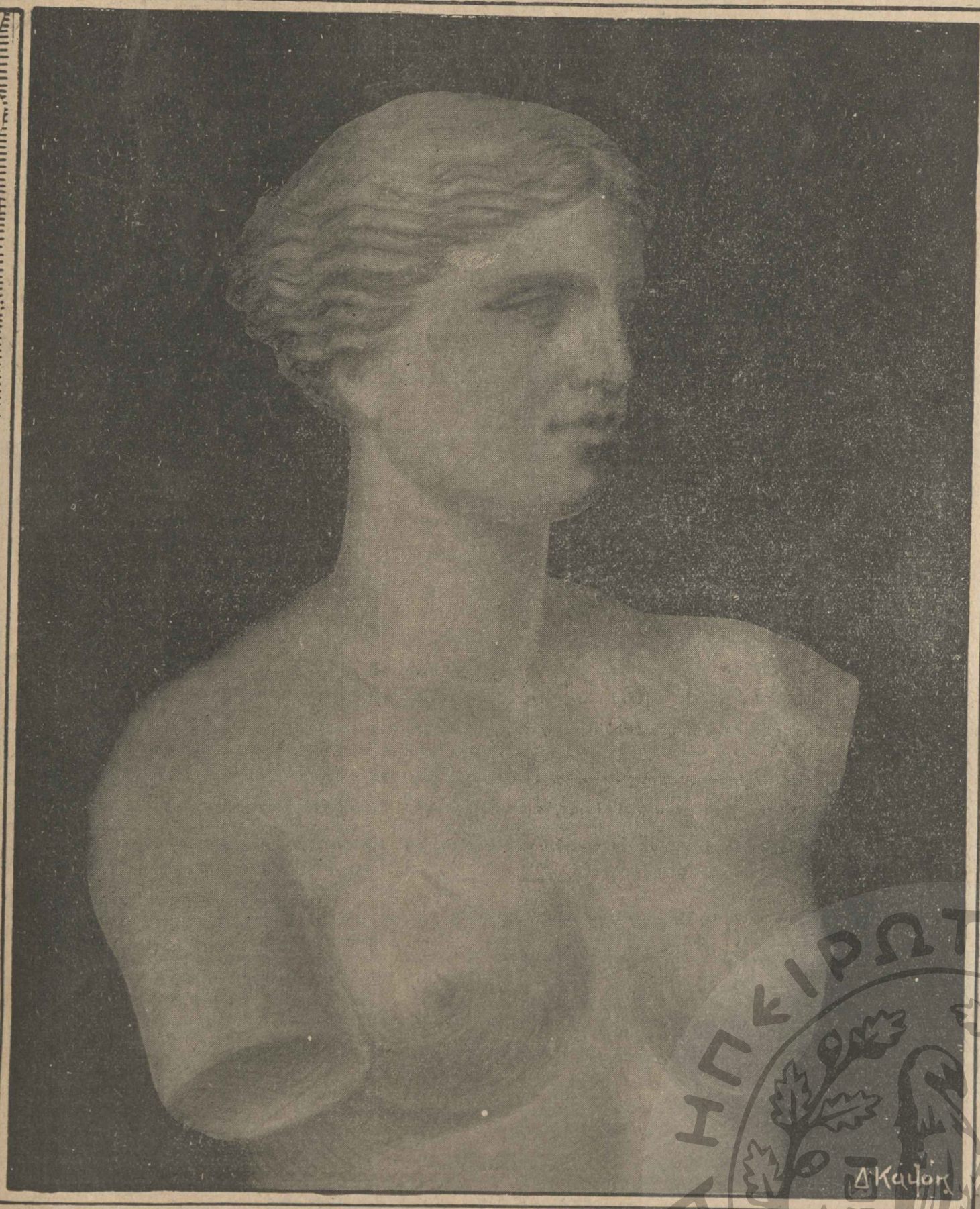

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ· Π. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ· ΑΘΗΝΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Πήγαινε, ἐφώναξαν ὁ Ταρκώ, καὶ ἔχε ὅπ' ὅψιν σου ὅτι οἱ θεοὶ θὰ δυσареστηθοῦν ἐὰν ἡ φυγή σου δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὰ ταχεῖα καὶ ἐὰν δὲν κατορθώσῃς νὰ κρυθῇς κάπου ἀσφαλῶς, ὥστε νὰ μὴ σὲ βρῶσιν!

Ἐδῶσε τὸ σημεῖον.

Αὐτὴ πέταξε ἐλαφρὰ ἀπάνω στὸν σκοινι-σμένο δρόμο. Τὸ λευκὸ τοῦ σώματος, ἡ γυμνὸς τοῦ εὐμορφίης, ἔκαμνε τὴν καρδιά ὅλου ἐκεῖ-νου τοῦ παραμορφωμένου πλήθους νὰ χτυ-πάη. Ἐμοιάζε με νύμφην φεύγουσαν πρὸ τῶν Σατύρων. Ἐταί χάρηκε στὸ δά-σος. Ὁ Ταρκώ χτύπησε ἐλαφρὰ δέ-κα χτυπήματα. Νέοι καὶ γέροντες ἐρρίφθη-σαν κοντὰ τῆς. Μόνον ὁ Διονύσης μεθύσι-μενος ἀκόμῃ ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς Δέχρας, ἔμενε ἀκίνητος.

— Πρέπει νὰ τρέξῃς καὶ σὺ, τοῦ εἶπε Μό-νον ἐγὼ ἐξαίρουμαι κι' οἱ ἱερεῖς.

Ὁ Διονύσης κίνησε. Σιωπὴ βασίλευε στὸ δάσος.

Ἡ σιωπὴ τῶν δένδρων ἦτο ἐπίσης βαθεῖα ὡς ἡ τῶν ἀστρῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ὅσο ὅμως προχωροῦσε, καὶ ἤκουε τὸ τρέξιμον τῶν ἀνθρώπων μέσα εἰς τὸ δάσος, τὰ ἀγκυρα-χιτὰ τῶν, τοὺς κοντανασαυμούς, καὶ τ' ἀ-ναρῆρα ἐπιφωνήματά τιν. Ὁ Διονύσης ἐκά-θησεν ἐπάνω σὲ μιά ρίζα δένδρου. Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἐφύοντο δίπλα του, τοῦ παρηγοροῦσαν τὴν καρδιά.

Ἐνας φευγαλέος θόρυβος τὸν ἐβγαλε ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του. Εἶδε νὰ περνᾷ ἐμπρὸς του μιά λευκὴ σκιά. Ἐπρόσεξε κι' ἐγνώρισε τὴν σκιάδαν.

Μιά ἐπιθυμία ἔκαμνε τὸ αἷμά του νὰ βράσῃ.

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀπλώσῃ καὶ νὰ πιάσῃ τὴν κόμην ἐκείνην ποὺ κυμά-τιζεν ἐμπρὸς του καὶ ἡ παρθένος θὰ ὑπέκυπτε κοντὰ του, εἰς τὸν μέγαν νόμον τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐορτῆς.

Ἔως νὰ σκεφθῇ ὅμως αὐτὸ, ἦταν πολὺ ἀργά. Ἡ παρθένος χάρηκε μέσα εἰς τὸ σκότος. Ὁ Διονύσης ξανκμάτισε, θῆκε μιά δεξιά κραυγὴ ἠκούσθη καὶ εἶδε τὴν σκιάδαν νὰ ξαναγυρίσῃ.

Ἐνας ἀνθρώπος τὴν κυνηγοῦσε. Ἡ σκιάδα διηυθύνετο πρὸς τὸν Διονύστην. Ἐκείνος ἐσηκώθηκε.

Ἡ σκιάδα ἐβγαλε μίαν φωνήν. Ἡ-θέλησε νὰ φύγῃ.

Ὁ ρωμαλέος ἀνθρώπος ἐμούγκρισε καὶ ἐρρίφθη ἀπὸ κοντὰ τῆς. Φεύ-γουσα ἐκείνη ἐρρίφθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ Διονύσης. Μιά ρίζα δένδρου ἐξέ-χουσα τὴν ἔκαμνε νὰ σκοντάψῃ καὶ νὰ πέσῃ ἐπάνω του, σχεδὸν μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ σκιάδα ὅλην τὴν φρίσσουσαν γυμνότητα τοῦ παρθένου καὶ ὅρατον σώματος τῆς νέας. Ἀπὸ τὸ κορμί τῆς, τὸ ζεστὸ ἀπὸ τὸ τρέξιμο,

ἀνεδίετο μιά μορφοβολία, ποὺ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν μεθύσῃ. Ἡ σκιάδα τὸν ἐκυ-τόν του νὰ λυώνῃ σὰν τὸ κερί καὶ νὰ ἤτ-τάται πρὸ τῆς ὁραίας κόρης. Μὰ μιά μορφή παρυσισθῇ εἰς τὰ μάτια του, μιά μορφή παρθένου καὶ τὸν ἔφερε στὸν ἑαυτὸ του. Τοῦ ἐφάνη πὼς εἶδε τὴν κόρην τοῦ ἀγγειοπλά-στου νὰ τὸν κυττάξῃ παρακονεμένα. Καὶ συνήλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ ἐ-πάνω του τὸ σῶμα τὸ ζεστὸ, ποὺ εἶχε προσ-κολληθῇ σὰν ζωντανὸς κισσός, σφιγτὰ καὶ ἀδιάσπαστα...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέφθασεν ὁ πρῶ-τος τῆς σκιάδας διώκτης. Τὰ μάτια του πε-τούσαν ἀστραπές, τὸ σῶμα τοῦ ἦτο κόκκινο, σὰν ἀναμμένο.

Ὁ Διονύσης τοῦ παρέδωκε τὴν κόρην.

Μιά κραυγὴ, σὰν λιγμὸς, ἐφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἠκο-λούθησε τὸν ἀνθρώπο τοῦ πεπρωμένου τῆς.

Τὸ σκότος ἀπέκρυψε μέσα στὸ δάσος καὶ τοὺς δύο.

Μετ' ὀλίγον ἔνας πυρσὸς ἠνάφθη.

Ἡ σκιάδα ἀνευρέθη.

Καὶ ὅλον τὸ δάσος ἐφωταγωγήθη πά-ραυτα.

Θυσίαι ἐγένοντο, κρέατα διενεμήθησαν, συμπόσια ἐστρώθησαν καὶ μόνον εἰς τὴν σκιάδαν δὲν ἐδόθη οὐδέμια τροφή, οὔτε εἰς τὸν κατακτητὴν τῆς Ἐκάθηντο καὶ οἱ δύο

Ἐφάνταξε οὖν λευκὴ ὀπτασία μέσα στοῦ δάσους τὸ σκοτάδι.

ὀρθοί, μακρὰν τῶν ἄλλων, εἰς μίαν ἔκει-πέρα ἄσαν. Τὸ θέαμα ἦτο ἀπεριγράπτως παράξενον.

Ὁ κόσμος ἐκείνος ὁ μεταμφιεσμένος εἰς ζῶα, ἔφερε καθ' ἑναὶ νὰ νομίσῃ ὅτι ἐξῶσε σὲ αἰῶνας μυθικοῦ, αἰῶνας φανταστικούς, πα αμυθίων αἰῶνας.

Μία δυνατὴ φωνὴ ἠκούσθη τότε.

— Φέρε, Μαντιέ, αὐτὴν τὴν ὁραίαν σκιά-ραν. Αὐτὴ εἶναι πλέον ἱερὰ καὶ ἀπριετιώτα-εἰς τὰς κεκαλυμμένας θεότητες. Αὐτὴ εἶναι πλέον ἰδική μας διὰ πάντοτε καὶ ἡ ζωὴ τῆς θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ὡς ἂν ἐγεννήθηκεν ἐδῶ ἀπὸ γονεῖς ἐντόπιους καὶ ἐλευθέρους. Αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ γνωρίσῃ πλέον τὴν λύ-πην καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ὁδήγησε τὴν νέαν εἰς τὰ χεῖλη μιάς τὰ-φρου. Μία θαρεῖα μελαγχολία ἔπεσεν ἐπάνω σ' ὅλους. Τὸ θέαμα μιάς θυσίας τοῦς ἐδά-ρυσε τὴν ψυχὴν, διότι ὁ Ὑμέναιος καὶ ὁ θάνατος ἠνώθησαν μέσα εἰς τὰ καταχθόνια σκοτάδια...

Αἱ δάδες καλοῦν παρὰ τὰ τεῖχη τῶν προ-γόνων. Τὸ γεῦμα ποὺ ἔκλειε τὰς ἐορτὰς τῶν κητοίκων τῆς Βέλλας, ἀρχισε νὰ τελειώ-νῃ. Οἱ αὐλοὶ, αἱ λύραι καὶ οἱ κωδωνίσκoi ἀνακάτευαν τοὺς ἤχους τῶν, μετὰ τὰς φωνὰς καὶ τὰ τραγούδια τῶν μεθύσιμων.

Ὁ Διονύσης καὶ ἡ Δέχρα ἀπεμακρύνθη-σαν καὶ ἐκάθησαν κοντὰ εἰς μίαν μικρὰν λί-μνην ὕδατος. Μεγάλα πράσινα χλωρὰ κα-λάμια τοὺς κρύβαν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

Ἡ καρδιὰς τῶν χτυποῦσαν. Ἐπλησίασε κοντὰ τῆς, πάρα πολὺ κοντὰ, χωρὶς νὰ τῆς ὀμιλῇ διόλου.

Τὰ καλάμια ἔπαιζαν μετὰ τὸ ἀργυρὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἡ Δέχρα ἔκαμνε ἕνα ἐλαφρὸ κί-νημα.

Ὁ Σαρακούσιος τῆς εἶπε:

— Εὐλογημένος ἅς εἶναι ὁ θεὸς ἡ ἡ θεὰ, ἡ ὅποια ἐπιβλέπει ἐπὶ σοῦ καὶ εμοίρανε τὴν γέννησίν σου.

Ἐκείνη ἐκοκκίνησε. Ἐφαίνετο σὰν ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ ἀνατριχιάζει εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁ Διονύσης ἔκοψε ἕνα ἄνθος ἱριδὸς καὶ τὸ ἔδωκε στὴ φιλὴν του μουρμου-ρίζοντας εἰς αὐτήν:

— Πολυαγαπημένη μου! Δὲν ἔξ-ρεῖς πόσο ἡ καρδιά μου εἶναι εὐτυχὴς ὅταν εὐρίσκωμαι κοντὰ σου. Κοντὰ σου αἰσθάνομαι ὅτι γίνομαι θεός.

Ἐκείνη δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ ἀπο-κριθῇ. Ἐτρεψε ὅλην σὰν τὰ φύλλα τῶν καλαμιῶν, κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφωρ.

Ἡ ὀνειροπόλος γλυκύτης τῆς κόρης ἀναψε τὸν Διονύση. Πῆρε μετὰ τὸν δύο τὴν χεῖρα τὴν χαριτωμένην κεφαλὴ τῆς νέας καὶ ἐκόλλησε τὰ χεῖλη τοῦ στόματος τῆς, στὰ ὕγρα τῆς χεῖλης, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔπιπε, θαρρετῆ, τὴν ψυχὴ τῆς φίλης του.

Τὰ λυτὰ μαλλιά τῆς κόρης κυμάτιζαν μέσα στὴν αἶρα.

Μιά λευκὴ σκιά τοὺς χώρισε. Τὸ ἀεράκι ἐπαγγέρισε τὴν γλαμύδα τοῦ νέου, ποὺ ἦταν ἀτριμένη ἐπάνω σὲ μιά ἀγριοροδιὰ καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ σηκωθῇ σὰν φάντασμα ἀναμεταξύ-τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΤΑΣ

Παρίσι, Ἀπρίλιος 1926

Ὁ ἥλιος ὄχι νὰ φιλᾷ ἀ-ναιδέστατα τὸν ὁραῖο κόσμο στὰ μάτια καὶ στὸ πρόσωπο. Καὶ κατὰ φιλήματα φλογερὰ καίσιμα, ποὺ ἀφίγουν ἴση. Ἀλλὰ οἱ προφυλάξεις ποὺ ἔπρεναν ἄλλοτε τὰ κορίτσια ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες δὲν ἱσχύουν πιά. Οἱ γάτες, οἱ αὐκνὲς βουαλιέτες, τὰ πλα-τύγυρα καπέλλα, ὅλα πᾶνε καὶ μόνο τὰ ὀμπρέλλα κομ-μὰ, μικρὰ, κοκκιλίτσια, πο-λύχρωμα, ἀνθοστόλιστα, σω-στὰ κομψοτεχνήματα διατη-ροῦνται ἀκόμῃ.

Τὰ καπέλλα, ὅπως βλέπε-τε στὰ πέντε θαυμάσια μον-τέλλα ποὺ σὲς στέλνω σὴ μερὰ, εἶνε μικρὰ, βολικά, με-τὰ στυλ, κατεβασιμένο ὡς τὰ μάτια ἡ ἀνορθωμένο σὰν Ῥωσικὸ διάδημα.

Τὸ πρῶτο ἀριστερὰ ἀπὸ γὰρὰ χρώματος ὁδὸν τῆς Βεργύλλης—τὰ κόκκινα κα-πέλλα εἶνε πολὺ τῆς μόδας—μὲ κοκάδα ἀπὸ κορδέλλα βελούτι δακρυ καὶ μαυρο.

Τὸ πρῶτο ἐπάνω, ἀπὸ ὀφ-θῆς Μανίλλας, μετὰ πλοῦς ἀπὸ κορ-δέλλα βελούτι δακρυ καὶ λευκὴ. Τὸ δευτέρω, γὰρὰ πράσινη ζωρὰ μετὰ μαύρη τούφα πτε-ρῶν, καὶ φόντο ἀπὸ βε-λούτι νιέ λαίβ, πρὸ βαθύ-χρωμο.

Τὸ τρίτο, ἀνοικτὸ βιολεῖ μετὰ μαντὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο πράγμα ποὺ εἶνε κατασκευασμένο τὸ καπέλλο ἀλλὰ σὲ τόνο βα-θύτερο. Καὶ τὸ τελευταῖο, κρῆ με γαρνιτούρα μὲ πρᾶσινη, ἡ μαύρη ἀπὸ σπρας παγιέτες ἡ κλώνους τεχνητὸ φυτὸ. Ἀφῆνω τίς κομρὲς Ἀνθί-δες νὰς νὰ ἐκλέξουν πρὸ ἐνομοποιεῖται μετὰ τὸ χροῖμα τοῦ καὶ τὸ ὁδοστ.

Μημέρης.—Μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται στὴν ἐκλογὴ τοῦ φορέματος ὅταν πρόκειται γὰρ μὴ κυρία ποὺ βρῶκεται σὲ ἐνδιαφέρονται κατὰστασι. Προσέχετε τὸ φορεῖμά σας ὅτε νὰ εἶνε γυτὸ, εὐρύχωρο καὶ μετὰ πολλὴν ἀ-πλοήτα ὥστε νὰ μὴ προσεῖκη τὰ βλέμματα. Ἐπίσης ἀνάγκη νὰ εἶνε βαθύχρωμο—μαύρο—μὲ λευκὸ—καφετὶ—οὐδὲν—γὰρ νὰ ἐλαττώσῃ τῆς στοιχυλότητες τῆς καταστάσεως. Πολλὲς φοροῦν στενὰ φουστάνια καὶ ἐ-πιδεικνύουν τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας τῶν μετὰ ἀφῆσαν καὶ ἀκαταστάσιαν προποσῇ. Μὰ ἀγαποῦνται καὶ ναντελένια, ἕνα πανορώδι ἀπὸ ὅλοιο ἀπὸ κρέμ νιέ σὶν σκεπάζει ὅτι πρέπει νὰ μὴ φαίνεται, καὶ ἡ ἔργος μορεῖ νὰ παρουσιάζεται ἀκόμῃ καὶ τὸν τελευταῖο τῆς μήνα ὁποῦδήποτε, καὶ νὰ κἀνὴ πολὺ κομψὴ ἐντύπωσι.

Δυσὸν μοντέλλα.—Τὸ ἕνα ἀπὸ ζωρὲτ καὶ ναντελένια ἀλμυρῆς, καὶ τὸ ἄλλο μὴ προσιτῆ πύγμα ἡ ὅποια καταλήγει σὲ παντασὶν με γάτες. Παντοῦρες μετὰ ὁδο μετροῦται καὶ οὐκ ἔστι ἀπὸ γυτὰρ μετὰ μὴ κοκά-δα σὲ ὁδο ἀντὶ ἀπὸ στενὴ κορδέλλα. Καὶ τὰ ὅσα κοστούμια ἔκαναν θαυμασίαν ἐντύπωσιν στὴν πρῶτην, ἔως ἔργον ἀπὸ σκεπῆς.

Νινέττα

«ΟΤΑΝ»

Ὅταν νῆμα τριγύρω μου ἔ' ἀπλώσῃ καὶ λιβάνι καὶ κερί θὰ κυρίσῃ σὺν σφαλίσουν τὸ στόμα, τὰ μάτια καὶ ἄλλο ἢ ψυχὴ μου φτερουγίσῃ...

Τότε... τότε ἐν' ἡλῆς δικὸς μου μετὰ καιρὸ, κάποια ἡμέρα κρυφὰ εἰς τοὺς γυναικούς, εἰς τοὺς δικού μου θὰ θυμίσῃ τὴ ζωὴ μου ὅπου εἶσα παλὰ...

Κι' ἂν μὴ μερὰ προῖξουν τὰ παιδιὰ μου καὶ εἰς τὰς τριεθὰς καλὰ τὰ κυττάζουν πὼς μου μοιάζουν θὰ πῶνε μ' ἐκ σῶμα καὶ μετὰ, ὡς βέβαια θὰ στεναχθῶν!

Ι. Δ. Ροντῆρης.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΑΚΙ

Στὸ δρομάκι μὴ ξανθὴ

— εὐὸς φορὲς τὴν εἶδα—

μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἀνθεῖ

καὶ μαλλιά ἀλυσίδα.

Στὸ δρομάκι τὸ καλὸ,

ποὺ περνοῦ διαδέχτες,

μοῦχε παρὲς τὸ μυαλὸ

μετὰ τὴν ὀμορφίαν τῆς.

Ὅμως τί κι' ἂν τραγουδοῦ,

κοπελλιά; Στοιχάσου

πρὶν προπιάσῃ νὰ σὲ ἰδῇ

στὰ περὶθῶρά σου,

Κάποιο χέρι, ποὺ λευκὰ

τὸ ἔγλειον κρῖνα,

κατεβάζει βιαστικὰ

τὴ μικρὴ κορυτίνα.

Στὸ δρομάκι τὸ καλὸ,

ποὺ δὲν τὸ ξαναεἶδα.

Μοῦχε παρὲς τὸ μυαλὸ

μὴ ξανθὴ Νεράιδα.

Στέλιος Σπεράντας.

Εἴθιμες φραγμὲς

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει ἐδῶ τοῦ ἵπποδρομίου—τὸ ὅποιον περισσότερο εἶνε θηριατροφεῖον—ἐνθυμήθηκα δι' εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν τὰ ἵπποδρόμια ἢ τσίρκα ἤρχοντο συχνότερα εἰς Ἀθήνας, οἱ δὲ ἰδιοκτῆται διαφόρων μανδρῶν ἐντὸς τῆς πόλεως ἔτριβαν τὰ χέρια διότι δύο πο' λάκις ἐλειτούργουν τὴν αὐτὴν ἐποχὴν.

Τσίρκο ἔμωσεν ὁ μακαρίτου Ντερεσέν δὲν θυμᾶμαι ἄλλο. Ὁ γάλλος αὐτὸς πρῶτον ὑπαξιωματικὸς, βλέπων τὴν πέρασιν ποῦ εἶχαν στάς Ἀθήνας τὰ τσίρκα ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς νὰ ἐλθῇ ἐκ Γαλλίας. Ἦλθε λοιπὸν ἄλλ' ἄνευ τσίρκου δηλαδὴ ἄνευ ἄλλου προσωπικοῦ, παρὰ μόνον με δέκα ἄλογα καὶ τρεῖς ἵπποκόμους, ἐνείκασεν ἓνα μικρὸ θεατρίδιον ἀπέναντι οὐκ Πύλῃ τοῦ Ἀδριαοῦ μετὰ μάνδρας, καὶ ἐτοιχοκόλλησε τὰ προγράμματα.

Τὸ πρόγραμμα ἔγραψε με μεγάλα γράμματα:

«Κυνήγιον εἰς παρθένον δάσος Ἀμερικῆς».

Εὐτυχῶς ὑπῆρχον τὰ σκηνικά τῶν «Πειρατῶν τῆς Σκόνης», ὑπῆρχε καὶ τὸ χάρτινο φεῖδι τὸ ὅποιον εἰς κάθε παράστασιν ἐσκότῳε ὁ σεβαστὸς φίλος κ. Ταβουλάρης, ὑπῆρχον δύο τοσπανόσκυλοι τοῦ Ντερεσέν οἱ ὅποιοι ἐγαύγιζαν, καὶ ἐπὶ τέλους ὑπῆρχον καὶ πέντε ἑξ' ὀκτώτεροι ἐκ Πλάκας οἱ ὅποιοι ἐστρατολογήθησαν καὶ διέσχισαν τὸ παρθένον δάσος ἔφιπποι. Εἰς τὰ τετράποδα τὰ γυμνασμένα καὶ ὑπομονητικά, ἀνερχόμενα, κατερχόμενα εἰς κεκλιμένα ἐπίπεδα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ὅποια παρίστανον μονοπάτια ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἡ μὲν πάντα ἐπαιξε τὸ «Μαύρ» εἰν' ἡ νύχτα σιὰ βουνὰ σιὰ δάση πέφτει χιόνι· τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν, τὰ ἄλογα χλιμίντριζαν, τὰ σκάνδα τῆς σκηνῆς ἔτριζαν καὶ τὰ τουφέκια χαλοῦσαν τὸν κόσμον καθὼς καὶ εἰ μὲρτηδες, εἰ σύντροφοι τῶν κυνηγῶν ζηλευντες τὴν δόξαν τῶν καὶ φωνάζοντες ποῦ καὶ ποῦ:

«Ζήτω καὶ τοῦ Ποντίκορου! Νὰ ζήσῃ ὁ γυιὸς τῆς μαμῆς» καὶ οὕτω καθεξῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς δὲ πολλάκις ἐδίδετο ἡ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ Κόυ μπόυ Μεξικανοῦ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, Πλακιώτη...

—Σκασμός ρε ζηλιαρόγατα, καὶ ταυτοχρόνως ἔρριχνε μιά με τὸ κοντοτούφεκο.

Ἐπὶ τέλους ὅμως τὸ ἔδαφος τοῦ παρθένου δάσους κάποτε ἔπαθε γενικὴν καθίζησιν· τὸ κοινὸν ἐξητοῦσε καινούργια νούμερα τὰ ὅποια ἀνηγγέλοντο ἐκ Γαλλίας, ἀλλὰ ταῦτα μόνον ἐκ Πλάκας ἐνεφανίζοντο μέχρις ὅτου ὁ Ντερεσέν ἔμεινε με τοὺς τρεῖς ἵπποκόμους καὶ με τρία γυμνασμένα ἄλογα, διότι τὰ ἄλλα ἑπτὰ ἦσαν καὶ αὐτὰ δανεικὰ ἐντόπια καὶ ἐπεστράφησαν. Ἐπώλησε λοιπὸν καὶ τὰ τρία εἰς ἀμαξὶδες οἱ ὅποιοι εἶδαν κ' ἐπαθαν νὰ τὰ ξεμαθῶν ἀπὸ τοὺς περιέργους δημαϊσμοὺς τοῦ ὁποίου δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεχάσουν οὐτε ζεμένα εἰς τὰ λαντῶ, ἐξήπεστε καὶ τοὺς τρεῖς ἵπποκόμους εἰς Γαλλίαν καὶ αὐτὸς, ἀγνοῶ κατὰ ποῖον τρόπον, ἐθεάθη δρῶν ὡς καθηγητὴς τῆς ἱππασίας εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Εὐελπίδων ταυτοχρόνως ὅμως ἐσυνήθισε τόσον πολὺ καὶ τὴν πλακιώτικην ρετιόαν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρίσκη τὴν ἱσορροπίαν, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ἐθεάθη μετὰ τέσσαρα ἐντὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ ἵπποδρομίου μιμούμενος διάφορα παιχνίδια τῶν ἄλλοτε γυμνασμένων συντρόφων του τετραπόδων. Δὲν γνωρίζω ἔκτοτε τί ἀπέγινε· τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα

Κάτω ἀπὸ τὴν «φρετζάτα» τοῦ πάλαι τοῦ καφενέ, στὴ θέσση δίπλα τὴν πολυκρουνη ποῦ κυλοῦσε τὸ νερό τῆς σάν νὰ γαργαλιώτανε, καθόταν ξαπλωμένος ὁ Κωνσταντῆς τῆς Μήτρινας, ποῦ ἦταν ἐπιλοχίας μιά

φορὰ καὶ τώρα ζῶσε κάνοντας ἄλλοτε τὸν μεσίτη τῶν κρασιῶν καὶ ἄλλοτε τὸ δικαστικὸ κλητῆρα, καὶ ὁ Σαφτὴς ὁ Γερμανλῆς, ἀπόστρατος ἀνθυπασπιστής, τύπος «ἐξῆπνου τῶν χωριῶν», χονδρὸ χωρταίτζη κ' ἀμακαδόρου πρώτης.

Ἡ συζήτησις ἦταν γιὰ τὴ σκοποβολή. Ὁ παλιὸς ἐπιλοχίας ἔκανε τὸν γνώση τῶν δειπνῶν καὶ τὸν θυμαστὴ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν τελευταίων τοῦ πολέμου ἐφευρέσεων.

Ὁ ἀνθυπασπιστής τὰ θεωροῦσε ὅλα ἀστεία, κωμικά καὶ μάταια καὶ εὐρίσκεν ὅτι ὅλα γίνονται γιὰ νὰ γελοῦμε!

—Βρὲ δὲν βρῶσαι! Ἐφευρέσεις, διπλωματίες καὶ τὰ ρέστα! Ὅλα εἰνε κωμωδίες!

—Δὲν σοῦ λέω, ἀπαντοῦσε ὁ Κωνσταντῆς τῆς Μήτρινας, μὰ ἡ παλληκαριά εἰνε κίτι ποῦ ὑπάρχει.

Καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ διηγηθῇ μίαν ἐνδοξήν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του, περὶ συλλήψεως τριῶν ληστῶν... κατ' ὀφθαλμοὺς νὰ διαφύγουν! Ὁ «Σαφτὴς» ὁ Γερμανλῆς εἶχε αὐτὸς μίαν μονομαχίαν σὲ τὴν ζωὴν του, ποῦ δὲν ἔγινε ποτέ, ἔτοιμος νὰ τὴ διηγηθῇ ἂν ἐπρόβαλλε τοὺς ληστὰς ὁ Κωνσταντῆς.

—Ἡ μονομαχία, ἀντέκρουσεν ἐκεῖνος, δὲν εἶνε παλληκαριά! Ἡ μονομαχία εἶνε τέχνη! Ἐρεῖς σκοποβολή, τραβᾷς ἀλκυνχάστο σημάδι, νίκησες! Ἐγὼ, νὰ μ' ἔδλεπες στίς δόξες μου, περνοῦσα τὴ σφαῖρα ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι. Μὰ τὴ λέγε κ' ἡ «περδικουλά» μου.

Κι ἔδειξε τὴν καρδιά του.

—Σπούδασα σκοποβολὴ ἀπὸ τὸν λοχαγὸ, τὸν Πάνο τὸν Καρακωφτὴ, τὸν ἔρεῖς!

—Ἄντε ὁρὲ χιθᾶνι. Σπούδασται ἡ σκοποβολή; Αὐτὸ εἶνε χυρισμὰ θεοῦ γιὰ τὸν καθένα!

Καὶ ἦλθαν οὐ λόγους!

—Βρὲ ἔρεῖς τί ἦταν ὁ Καρακωφτὴς! Μὲ μίαν μόνον πιστολίαν ἔμπορευσε νὰ σοῦ σβῇ τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα!

—Νὰ τὸ ἀνάψῃ, θὲς νὰ πῇς!

—Σὺ νὰ καπνίζεις καὶ νὰ περᾷς τὴ σφαῖρα, φάπ, νὰ κόψῃ τὴ φωτιά! Κι ἀμέσως με τὴ πτώση!...

Ὁ Σαφτὴς ὁ Γερμανλῆς, ἀρχισ νὰ σκέπτεται ὀλίγον:

—Μὰ αὐτὸ, λέει, μπόρῳ νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγὼ.

—Καὶ σὺ;

—Καὶ με στοίχημα ἂν βάλω!

Ἐκλήθη μάρτυρας ὁ καφετζῆς, ὁ ἀντικρουὺς ὁ δολοφόνος, ἓνας μπακαλῆς ποῦ ἦταν στὴ γωνιά καὶ ὁ Γραμματεὺς τῆς Δημαρχίας.

Μὲ κανονικὴν καὶ ἀσπρὴν μύτην, ἔφυγε δὲ με κατακόκκινην πρᾶγμα τὸ ὅποιον παθαίνουν ἐν μεγίστῃ ἀναλογία οἱ ἐρχόμενοι καὶ ἐγκαθηστώμενοι ἐν Ἑλλάδι ἔξοι. Κ' ἔμειν τὴν περιφρονούμε τὴν ρετιόαν!

Τόπος τὸ καφενεῖον. Ὁ Γερμανλῆς θὰ στεκόταν ἐμπρὸς στὸν μπάγκο, κ' ὁ Κωνσταντῆς μετὰ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, ἀναμμένο, ἀπὸ μέσῃ ἀπὸ τὴ πόρτα, στὴν ἐξοδὸ κοντά. Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὸ στοίχημα τὸ ἔχασεν ὁ Γερμανλῆς.

—Θὰ τολμοῦσε νὰ τραβήξῃ!

Βέβαιος γιὰ τὴν ἀτολμία ὁ παλιὸς ἐπιλοχίας στάθηκε καμαρωτὸς στὴν πόρτα.

—Ἐτοιμος;

—Ἐτοιμος, ἐμπρός!

Ὅλοι κυττάζαν ποῦ δὲν εἶχεν ὁ Γερμανλῆς πιστόλι.

—Σκοπεύατε, ἐν...δύο...τρία! Ἀναφώνησεν ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δημαρχείου...

Ὁλόκληρο τὸ μαστέλο τοῦ νεροῦ ἐχύθηκε εἰς τὸ παλιὸ ἐπιλοχία τὸ κεφάλι.

Τὸ τσιγάρο ὅχι μόνον ἐσβῆσε, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον ὁ κατακλυσμός νὰ συνεπάρῃ καὶ τὸν Κωνσταντῆν!

Ὅλοι συνεφώνησαν ὅτι ὁ Κωνσταντῆς τῆς Μήτρινας τὸ ἔχασε τὸ στοίχημα.

Εἶπε ὅτι θὰ σβῇ τὸ τσιγάρο, ἀλλὰ δὲν εἶπε καὶ με τί...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Χρ. Γιακουμπόπουλον Κέρκυραν, ἐλήφθησαν. κ. Ν. Σ. Σταυρόν. Ἐλήφθησαν. Ὁ χρησιμοποίησιν. Νὰς Jork ἐνταῦθα. Τὰ τοῦ Νταφώτη καλὰ. Ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῶν πρέπει νὰ ἔχουν γραφῇ, πρῶτον ἐπὶ τῆς μιᾶς σελίδος τοῦ χειρογράφου, καὶ δευτέρου νὰ εἴνε καθαρογράμματα. Τὰ σταλενὰ χειρογραφεα μετὰ δυσκολίας ἀναγιγνώσκονται. Παρακαλοῦμεν καθαρογράφετέ τα. Σ. Α. Β. καὶ Π. Κ. Κίτσον. Ὁ προσπλήθωμεν νὰ σὰς ἱκανοποιήσωμεν δλους. κ. Χρ. Π. Κουρτέλην. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφετε. Δίαν προσεχῶς θὰ ἀνατελῇ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἑλλην». Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀστήρ. Τὰ ὅσα μὰς ἐστελνέτε πολὺ ἐνδιαφέροντα. κ. Ζ. Γκουσίον Ἀφρίσαν. Καθὼς θὰ εἶδατε, αἱ γαλλικαὶ λέξεις γράφονται ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ, ἐντὸς παρενθέσεως. Τόττο καὶ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν μὴ γνωρίζοντων γαλλικά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν γνωρίζοντων. Ὅσοι θὰ θέλουν ν' ἀνατρέξουν εἰς γαλλικά λεξικά, ἢ συγγράμματα ἢ χάρτας, γιὰ εἰδικὰς μελέτας, κ. Κλέαρχον, Πειραιᾶ. Καλὲς αἱ ἐπιλογιστικὲς γραμμὲς σὰς, ἀλλὰ διατὶ καὶ εἰς τὰς δύο ὄψεις τοῦ χειρογράφου; Ἐστὶ ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιηθῶν. Ἐπὶ τῆς παρακαλοῦμεν τ' ἀποστελλόμενα νὰ μὴ ἔχουν συνέχειαν σύμφωνα μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γεγονότος. Νὰ εἴνε σύντομα καὶ αὐτομῶς, σαφεῖς καὶ καθαρολόγοι. Δα. Μαρτίαν Μυρίνην ἐνταῦθα. Ὁρατότατον καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια. Ἐστὶ εἶνε. Καθὼς ἐλέπετε αἱ 24 σελίδες εἶνε λεξικὸ καὶ αἱ 8 περὶ τὸ. Ἀργότερον θ' ἀδηθῶν αἱ σελίδες καὶ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦ λεξικοῦ κατὰ ὁκτώ. Ἐχομεν κατὰ νοῦν, ἀργότερα, καὶ ποιούτου εἰδους ἐκδόσεις. Τοῦ χωρίου τοῦ Κολοκοτρώνη, παρακαλοῦμεν, νὰ μὰς ἐστελνέτε καὶ μίαν φωτογραφίαν, ἂν σὰς εἴνε δυνατόν, γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν μαζί μετὰ τὴν περιγραφὴν.

ΛΑΥΡΑΣ